

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA ZA USLUŽBENCE EVROPSKE UNIJE (tretji senat)

z dne 13. junija 2012*

„Javni uslužbenci — Začasni uslužbenci — Nepodaljšanje pogodbe za določen čas — Diskrecijska pravica uprave — Dolžnost skrbnega ravnanja — Člen 8 PZDU — Člen 4 odločbe generalnega direktorja OLAF z dne 30. junija 2005 o novi politiki na področju zaposlovanja in dela začasnega osebja OLAF — Najdaljše trajanje pogodb začasnih uslužbencev“

V zadevi F-63/11,

zaradi tožbe, vložene na podlagi člena 270 PDEU, ki se za Pogodbo ESAE uporablja na podlagi njenega člena 106a,

Luigi Macchia, nekdanji začasni uslužbenec Evropske komisije, stanujoč v Woluwé-Saint-Lambertu (Belgija), ki ga zastopajo S. Rodrigues, A. Blot in C. Bernard-Glanz, odvetniki,

tožeča stranka,

proti

Evropski komisiji, ki jo zastopata J. Currall in D. Martin, zastopnika,

tožena stranka,

SODIŠČE ZA USLUŽBENCE (tretji senat),

v sestavi S. Van Raepenbusch (poročevalec), predsednik, I. Boruta, sodnica, in E. Perillo, sodnik,

sodna tajnica: G. Ruiz Plaza, asistentka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 14. marca 2012

izreka naslednjo

Sodbo

- 1 L. Macchia s tožbo, ki je v sodno tajništvo Sodišča za uslužbence prispela 1. junija 2011, predlaga zlasti razglasitev ničnosti odločbe vršilca dolžnosti generalnega direktorja Evropskega urada za boj proti goljufijam (OLAF) z dne 12. avgusta 2010, s katero je bila zaradi molka organa zavrnjena njegova prošnja za podaljšanje njegove pogodbe začasnega uslužbenca.

* Jezik postopka: francoščina.

Pravni okvir

- 2 Kar zadeva temeljno pravico do dobrega upravljanja, člen 41 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah določa:
 - „1. Vsakdo ima pravico, da institucije, organi, uradi in agencije Unije njegove zadeve obravnavajo nepristransko, pravično in v razumnem roku.
 2. Ta pravica vključuje predvsem:
 - [...]
 - (c) obveznost uprave, da svoje odločitve obrazloži.“
- 3 Člen 2 Pogojev za zaposlitev drugih uslužbencev Evropske unije (v nadaljevanju: PZDU) določa:
 - „V teh pogojih za zaposlitev začasni uslužbenec pomeni:
 - (a) uslužbenca, ki se zaposli na delovno mesto s seznama delovnih mest, ki je priložen delu proračuna za posamezno institucijo in ga je proračunski organ opredelil kot začasnega;
 - [...]“
- 4 Glede trajanja pogodb začasnih uslužbencev v smislu člena 2(a) PZDU člen 8, prvi odstavek, PZDU določa:
 - „Začasni uslužbenci, za katere se uporablja člen 2(a), se lahko zaposlijo za določen ali nedoločen čas. Pogodbe takih uslužbencev, ki so zaposleni za določen čas, se lahko obnovijo samo enkrat za določen čas. Vsaka naslednja obnovev je za nedoločen čas.“
- 5 Na podlagi člena 11, prvi odstavek, PZDU se po analogiji uporabljajo določbe členov od 11 do 26 Kadrovske predpisev za uradnike Evropske unije (v nadaljevanju: Kadrovske predpisi) v zvezi s pravicami in obveznostmi uradnikov.
- 6 Člen 47 PZDU določa:
 - „Delovno razmerje začasnega uslužbenca preneha zaradi smrti in:
 - [...]
 - (b) pri pogodbi o zaposlitvi za določen čas:
 - (i) na datum, naveden v pogodbi;
 - (ii) ob koncu odpovednega roka, navedenega v pogodbi, ki daje uslužbencu ali instituciji možnost zgodnejšega prenehanja. [...]“
- 7 Poleg tega je Evropska komisija 28. aprila 2004 sprejela Odločbo C(2004) 1597 o najdaljšem trajanju zaposlitve nestalnega osebja v službah Komisije (objavljena v *Informations administratives* št. 75-2004 z dne 24. junija 2004, v nadaljevanju: odločba Komisije z dne 28. aprila 2004). Člen 1(2)(a) odločbe Komisije z dne 28. aprila 2004 določa, da se ta uporablja zlasti začasne uslužbenke, zaposlene na podlagi člena 2(a) PZDU.

- 8 Člen 3(1) odločbe Komisije z dne 28. aprila 2004 določa, da je „skupno trajanje opravljanja storitev nestalnega uslužbenca na podlagi vseh vrst pogodb ali zaposlitev omejeno na šest let, obračunanih v obdobju dvanajstih let“.
- 9 V zvezi z nestalnim osebjem, zaposlenim v OLAF, člen 4 odločbe generalnega direktorja urada OLAF z dne 30. junija 2005 o novi politiki na področju zaposlovanja in dela začasnega osebja OLAF kot izjemo določa, da je „[n]ajdaljše obdobje iz člena 3(1) odločbe Komisije [z dne 28. aprila 2004], ki se uporablja za nestalno osebje OLAF, [...] [osem] let, obračunanih v obdobju [šestnajstih] let“ (v nadaljevanju: pravilo osmih let).

Dejansko stanje

- 10 Tožeča stranka je v službi Komisije delala kot nacionalni strokovnjak, napoten za štiri leta, in sicer od 16. junija 2003.
- 11 OLAF je leta 2005 začel izbirni postopek za zaposlitev začasnih uslužbencev, specializiranih predvsem za področji preiskav in analize podatkov. V razpisu za oddajo prijav je bilo pojasnjeno, da bodo uspešni kandidati zaposleni za štiri leta z možnostjo podaljšanja pogodbe, pri čemer skupno trajanje pogodbe ne more biti daljše od osmih let v skladu z odločbo z dne 30. junija 2005. Tožeča stranka, ki je uspešno opravila preizkuse izbirnega postopka, je podpisala pogodbo začasnega uslužbenca v smislu člena 2(a) PZDU za štiri leta z učinkom od 1. maja 2007, to je do 30. aprila 2011.
- 12 Tožeča stranka se je leta 2009 prijavila na notranji natečaj, ki ga je organizirala Komisija za zaposlitev administratorjev v naziv AD 8, specializiranih za boj proti goljufijam, vendar njena prijava ni bila sprejeta, ker ni imela najmanj treh let delovne dobe kot uradnica ali začasna uslužbenka Komisije.
- 13 Tožeča stranka in štirje drugi začasni uslužbenci so 12. aprila 2010 vršilcu dolžnosti generalnega direktorja OLAF poslali prošnjo za podaljšanje njihovih pogodb.
- 14 Ker niso prejeli nobenega odgovora, je bila ta prošnja 12. avgusta 2010 predmet zavrnilne odločbe zaradi molka organa, zoper katero je tožeča stranka 10. novembra 2010 vložila pritožbo v skladu s členom 90(2) Kadrovske predpisev. Generalni direktor OLAF, ki deluje kot organ, pooblaščen za sklepanje pogodb o zaposlitvi (v nadaljevanju: OPSP), je to pritožbo zavrnil z odločbo z dne 22. februarja 2011. OPSP je v tej odločbi, potem ko je zlasti omenil široko diskrecijsko pravico uprave na področju podaljševanja pogodb začasnih uslužbencev, sklenjenih za določen čas, navedel, da „glede na proračunske možnosti, interes službe ter odlike in sposobnosti [tožeče stranke] [...] ne more ugoditi [njeni] prošnji za podaljšanje pogodbe“. OPSP je nadaljeval s temi besedami:

„Po prenehanju pogodbe [tožeče stranke] bo namreč delovno mesto podpore in spremljanja, na katerem je zaposlena v OLAF, prerazporejeno na področje preiskav.

Prerazporeditev tega proračunsko sistematiziranega delovnega mesta je del niza ukrepov, sprejetih na podlagi večkrat izrečenih priporočil Računskega sodišča [Evropske unije] v njegovem posebnem poročilu iz leta 2005 o OLAF in v njegovih prvih sklepnih ugotovitvah o reviziji, opravljeni leta 2010, pa tudi priporočil nadzornega odbora OLAF, navedenih v njegovih letnih poročilih o dejavnostih in mnenjih o proračunu, v korist spremembe osredotočenosti dejavnosti OLAF na preiskovalno dejavnost.

[...]

[N]adzorni odbor OLAF je v svojem mnenju o proračunu za leto 2010 poudaril, da mora OLAF hierarhizirati vse dejavnosti, da bi izboljšal uporabo človeških in finančnih virov, ter zlasti osredotočiti svoje vire na preiskovalne dejavnosti (svojo osrednjo nalogo) in se izogibati zaposlovanju novega osebja za upravno podporo in usklajevanje.

V tem okviru bo proračunsko sistematizirano delovno mesto, na katerem je zaposlena pritožnica, prerazporejeno na preiskovalne naloge, takoj ko bo na podlagi strateških usmeritev OLAF opredeljen iskani profil za nov opis delovnega mesta.“

Predlogi strank

15 Tožeča stranka Sodišču za uslužbence predlaga, naj:

- to tožbo razglasi za dopustno;
- „[p]rimarno:
 - razglasi ničnost odločbe zaradi molka organa, ki jo je 12. avgusta 2010 sprejel generalni direktor OLAF kot OPSP, da se pogodba tožeče stranke ne podaljša [...];
 - po potrebi razglasi ničnost odločbe, ki jo je 22. februarja 2011 sprejel OPSP in s katero je bila zavržena pritožba, ki jo je vložila tožeča stranka [...];

posledično:

- omogoči tožeči stranki vrnitev na delovno mesto, ki ga je imela v OLAF, v okviru podaljšanja njene pogodbe v skladu z zahtevami iz Kadrovskih predpisov;
- [p]odredno in če ne bi bilo ugodeno zgoraj navedenemu predlogu za vrnitev na delovno mesto, toženi stranki naloži povračilo premoženjske škode, ki je nastala tožeči stranki ter je začasno in *ex aequo et bono* ocenjena na razliko [med] plačilom, ki ga je prejela kot začasni uslužbenec v OLAF, in [plačilom, ki ga prejema] na trenutnem delovnem mestu (kar je približno 3 000 EUR na mesec), vsaj za podobno dolgo obdobje, kot je trajala njena prvotna pogodba ([štiri] leta), in še dlje, če bi bila navedena pogodba podaljšana še tretjič, zaradi česar bi imela pravico do pogodbe za nedoločen čas;
- [v]sekakor toženi stranki naloži povračilo nepremoženjske škode, ki je začasno in *ex aequo et bono* določena na 5 000 EUR, skupaj z zamudnimi obrestmi po zakoniti obrestni meri od sodbe v tej zadevi;
- [t]oženi stranki naloži plačilo stroškov“.

16 Komisija Sodišču za uslužbence predlaga, naj:

- tožbo delno zavrže kot nedopustno in delno zavrne kot neutemeljeno;
- tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

Pravo

- 17 Najprej je treba ugotoviti, da tožeča stranka med drugim predlaga razglasitev ničnosti odločbe OPSP z dne 22. februarja 2011, s katero je bila zavrnjena njena pritožba. V zvezi s tem je treba opozoriti, da Sodišče za uslužbence na podlagi predlogov za razglasitev ničnosti, ki so formalno usmerjeni zoper zavrnitev pritožbe, odloča o aktu, zoper katerega je bila vložena pritožba, kadar predlogi kot taki nimajo samostojne vsebine (glej v tem smislu sodbo Sodišča z dne 17. januarja 1989 v zadevi Vainker proti Parlamentu, C-293/87, točka 8, in sodbo Sodišča prve stopnje z dne 6. aprila 2006 v zadevi Camós Grau proti Komisiji, T-309/03, točka 43).
- 18 Kot je v obravnavani zadevi razvidno iz točke 14 zgoraj, odločba OPSP o zavrnitvi pritožbe vsebuje obrazložitev, ki je zavrnilna odločba zaradi molka organa, zoper katero je bila vložena pritožba, očitno ni vsebovala. Ob upoštevanju stalnega razvoja predhodnega postopka je treba pri preučitvi zakonitosti prvotnega akta, ki posega v položaj, upoštevati obrazložitev iz odločbe o zavrnitvi pritožbe, ker se za to obrazložitev šteje, da dopolnjuje navedeni akt (glej v tem smislu sodbo Splošnega sodišča Evropske unije z dne 9. decembra 2009 v zadevi Komisija proti Birkhoffu, T-377/08 P, točki 58 in 59 ter navedena sodna praksa). Kljub temu se dejansko preučuje zakonitost prvotnega akta, ki posega v položaj, in to glede na razloge, ki jih vsebuje odločba o zavrnitvi pritožbe. Ker v obravnavani zadevi predlogi za razglasitev ničnosti odločbe o zavrnitvi pritožbe z dne 22. februarja 2011 nimajo samostojne vsebine, je treba za tožbo šteti, da je formalno usmerjena zoper odločbo zaradi molka OPSP z dne 12. avgusta 2010 o zavrnitvi prošnje tožeče stranke za podaljšanje njene pogodbe začasnega uslužbenca (v nadaljevanju: izpodbijana odločba).

Predlogi za razglasitev ničnosti

- 19 Tožeča stranka v podporo svoji tožbi navaja dva tožbena razloga, pri čemer se prvi nanaša na očitno napako pri presoji in zlorabo pooblastil, drugi pa na kršitev načela dobrega upravljanja in dolžnosti skrbnega ravnanja.
- 20 Tožbena razloga, ki ju navaja tožeča stranka, je treba preučiti skupaj.

Trditve strank

– Prvi tožbeni razlog: očitna napaka pri presoji in zloraba pooblastil

- 21 Tožeča stranka trdi, da je OPSP za utemeljitev nepodaljšanja njene pogodbe najprej navedel, prvič, odločbo Komisije z dne 28. aprila 2004, odločbo generalnega direktorja OLAF z dne 30. junija 2005 in zlasti pravilo osmih let ter, drugič, tehnično posvetovanje, ki je potekalo 9. februarja 2007 med predstavniki osebja, generalnim direktoratom (GD) Komisije za kadrovske zadeve in administracijo in OLAF ter na katerem naj bi se generalni direktor OLAF obvezal, da bo pravila o zaposlitvi nestalnega osebja uskladal z veljavnimi pravili v Komisiji, to je tehnično posvetovanje, katerega pogoji naj bi se uporabljali samo za uslužbence, zaposlene pred 1. februarjem 2006. Tožeča stranka se v tem smislu opira na različne neformalne pogovore, ki naj bi jih imela s svojimi nadrejenimi, in na obvestilo vršilca dolžnosti generalnega direktorja OLAF z dne 8. oktobra 2010, naslovljeno na predsednika lokalnega odbora osebja, ki je vodstvo OLAF opozoril na položaj petih začasnih uslužbencev, med katerimi je bila tožeča stranka, ki so skupaj podpisali prošnjo za podaljšanje njihovih pogodb. Zavrnitev podaljšanja pogodbe tožeče stranke naj bi bila torej posledica samodejne uporabe pravila osmih let.
- 22 Učinek internih upravnih odločb, kot je odločba generalnega direktorja OLAF z dne 30. junija 2005, naj ne bi mogel biti omejitev področja uporabe predpisov, ki so nadrejeni tem odločbam, v tem primeru člena 8 PZDU, ki ne določa nobene časovne omejitve za podaljšanje pogodb uslužbencev v smislu

člena 2(a) PZDU. Tako naj bi razsodilo Splošno sodišče Evropske unije v sodbi z dne 16. decembra 2010 v zadevi Komisija proti Petrilli (T-143/09 P, točki 31 in 35, v nadaljevanju: sodba Komisija proti Petrilli).

- 23 Tožeča stranka dalje trdi, da je OPSP nato v odločbi z dne 22. februarja 2011 o zavrnitvi pritožbe nepodaljšanje njene pogodbe utemeljil tako, da se je oprl na interes službe. Ta nova utemeljitev, ki naj bi bila uporabljena tudi za druge štiričasne uslužbenke, sopodpisnike prošnje z dne 12. aprila 2010, naj bi bila pripravljena za potrebe zadevnega primera.
- 24 Utemeljitev, ki jo vsebuje zavrnitev pritožbe, naj bi bila vsekakor napačna, ker se OPSP ni mogel več izogniti obvezi, ki jo je na tehničnem posvetovanju 9. februarja 2007 sprejel generalni direktor OLAF, in sicer, da bo, „kolikor bo mogoče“, politiko OLAF na področjučasnega osebja uskladil s politiko Komisije, zlasti tako, da bo najdaljše trajanje zaposlitve nestalnega osebja določil na šest let.
- 25 Poleg tega naj ne bi bilo pred odločbo o zavrnitvi pritožbe nikoli govora o kakršni koli prerazporeditvi dejavnosti OLAF na preiskovalno dejavnost. Taka želja po prerazporeditvi naj bi se pojavila šele po izreku sodbe Komisija proti Petrilli, poleg tega pa se tožeča stranka čudi, da so bila priporočila Računskega sodišča iz leta 2005, ki naj ne bi bila nikoli omenjena med pogovori, ki jih je imela s svojimi nadrejenimi po vložitvi prošnje za podaljšanje pogodbe, šest let pozneje nenadoma upoštevana.
- 26 Vsekakor naj prerazporeditev delovnega mesta, na katerem je bila zaposlena tožeča stranka, na preiskovalno dejavnost ne bi mogla upravičevati nepodaljšanja njene pogodbe, ker naj bi bila sama povsem usposobljena za področje preiskav. Tožeča stranka se v zvezi s tem sklicuje na to, da je leta 2005 uspešno opravila izbirni postopek, ki ga je objavil OLAF za zaposlitevčasnih uslužbencev, na zahteve, potrebne za zasedbo njenega zadnjega delovnega mesta v OLAF, ter na izkušnje, ki jih je pridobila v Italiji v zvezi z inšpekcijskimi pregledi financ in v evropski upravi, prav v zvezi s spremljanjem in z analizo preiskav na področju boja proti goljufijam in korupciji. Nazadnje, domnevna prerazporeditev proračunsko sistematiziranega delovnega mesta, na katerem je bila zaposlena tožeča stranka, naj bi bila samo hipotetična, ker naj bi bila v skladu z besedilom odločbe o zavrnitvi pritožbe izvedena šele, ko „bo na podlagi strateških usmeritev OLAF opredeljen iskani profil za nov opis delovnega mesta“; profil delovnega mesta pa naj še vedno ne bi bil izdelan, prav tako pa naj ne bi bile opredeljene strateške usmeritve OLAF.
- 27 Komisija odgovarja, da je obrazložitev, ki jo je OPSP uporabil za utemeljitev nepodaljšanja pogodbe tožeče stranke, v obravnavanem primeru lahko samo obrazložitev, ki jo vsebuje odločba o zavrnitvi pritožbe. Dejstvo, da je bilo leta 2007 – to je več let pred prošnjo tožeče stranke za podaljšanje njene pogodbe in celo pred podpisom pogodbe – opravljeno tehnično posvetovanje, naj očitno ne bi bilo pomembno za ta spor.
- 28 Dalje Komisija opozarja na široko diskrecijsko pravico, ki jo imajo institucije Unije pri organizaciji svojih služb glede na naloge, ki so jim dodeljene, in pri zaposlovanju osebja za te naloge, ki jim je na razpolago, če se to zaposlovanje opravi v interesu službe, kar naj bi pojasnjevalo to, da podaljšanje pogodbečasnega uslužbenca ni pravica, ampak samo možnost, o kateri presoja pristojni organ: Komisija v zvezi s tem navaja sodbo Sodišča prve stopnje z dne 15. oktobra 2008 v zadevi Potamianos proti Komisiji (T-160/04, točka 30) in sodbo Sodišča za uslužbenke z dne 7. julija 2009 v zadevi Bernard proti Europolu (F-54/08, točka 46). Komisija meni, da je OPSP v obravnavanem primeru v celoti utemeljil izpodbijano odločbo glede na interes službe, ki naj bi bil dinamičen pojem, katerega opredelitev, ki pušča prostor za široko diskrecijsko pravico uprave, naj bi se s časom spreminjala.
- 29 Komisija trdi, da sta Računsko sodišče in nadzorni odbor OLAF izdala priporočila za prerazporeditev nekaterih vrst delovnih mest, med katerimi je bilo delovno mesto tožeče stranke, na področje preiskav. Komisija dodaja, da kakovost dela tožeče stranke med veljavnostjo njene pogodbe ni bila sporna,

vendar da v okviru predvidenih prerazporeditev osebja podaljšanje njene pogodbe ni bilo nujno in ni bilo upravičeno z nobenim višjim razlogom v interesu službe, ki ga ni mogoče enačiti z osebnim interesom tožeče stranke za podaljšanje njene pogodbe.

- 30 Prav tako naj ne bi moglo biti govora o zlorabi pooblastil. Edini element, ki ga tožeča stranka navaja v podporo temu očitku, naj bi bila trditev, da je bila utemeljitev, ki jo vsebuje odločba o zavrnitvi pritožbe, pripravljena po razglasitvi sodbe Komisija proti Petrilli. To pa naj ne bi bil zadosten indic za dokaz, da je OPSP zavrnil podaljšanje pogodbe tožeče stranke, da bi dosegel druge namene, kot so nameni, na katere se je skliceval. Poleg tega Komisija trdi, da iz sodne prakse ne izhaja, da v okviru svoje široke diskrecijske pravice v zvezi z interesom službe ne more sprejeti internih odločb splošne veljave, s katerimi se sama omeji pri izvrševanju svoje diskrecijske pravice na področju podaljševanja pogodb za določen čas. Sodišče Unije naj bi ji prepovedalo samo, da se v celoti odpove uporabi diskrecijske pravice v posameznih primerih.
- 31 Komisija dodaja, da se je sodba Komisija proti Petrilli nanašala na primer pogodbenega uslužbenca v smislu člena 3 PZDU in je temeljila na členu 88, prvi odstavek, (b), PZDU, ki se uporablja za to kategorijo uslužbencev. Začasne uslužbenke v smislu člena 2(a) PZDU, kot je tožeča stranka, naj ne bi obstajala primerljiva določba.
- 32 Komisija še navaja, da je bilo delovno mesto „legal officer“ (uslužbenec, zadolžen za upravno podporo in usklajevanje), na katerem je bila zaposlena tožeča stranka, po njenem odhodu spremenjeno v delovno mesto „policy officer“ (uslužbenec, zadolžen za politike), ki je zadolžen prav za preprečevanje goljufij, v skladu z novimi strateškimi usmeritvami OLAF, kot so opredeljene v Sporočilu Komisije Evropskemu parlamentu, Svetu, Evropskemu ekonomsko-socialnemu odboru, Odboru regij in Računskemu sodišču o strategiji Komisije na področju boja proti goljufijam (SEC(2011) 791 final) in s katerimi je bila prednost dana preprečevanju. Komisija v zvezi s tem vztraja pri potrebi, da OLAF „osveži“ znanje svojega osebja z zaposlitvijo oseb, ki imajo najnovejše izkušnje iz držav članic, zlasti glede na sedanje okoliščine gospodarske krize, ki naj bi še povečevale tveganje goljufij.
- 33 Nazadnje, tožeča stranka naj ne bi dokazala, da se je OPSP v obravnavanem primeru v celoti odpovedal svoji diskrecijski pravici niti da je bila zavrnitev podaljšanja pogodbe tožeče stranke očitno v nasprotju z interesom službe.
- 34 Komisija je na obravnavi pojasnila, da je bilo delovno mesto, na katerem je bila zaposlena tožeča stranka in ki je bilo ob njenem odhodu preoblikovano v delovno mesto „policy officer“, od tedaj dodeljeno začasnemu uslužbencu v smislu člena 2(a) PZDU. Navedla je še, da tudi če bi ji Sodišče za uslužbenke, ki naj ne bi imelo pristojnosti za to, postavilo vprašanje v zvezi s tem, ji ne bi bilo treba natančno utemeljiti razlogov za njeno zavrnitev podaljšanja pogodbe za določen čas ali dodeliti nove pogodbe začasnemu uslužbencu, čigar prvotna pogodba se je iztekla.

– Drugi tožbeni razlog: kršitev načela dobrega upravljanja in dolžnosti skrbnega ravnanja

- 35 Tožeča stranka očita OPSP, da ni izpolnil zahtev dobrega upravljanja in skrbnega ravnanja, ki ju je imela pravico pričakovati od njega. V skladu s členom 8 PZDU naj bi namreč zavrnitev podaljšanja pogodbe začasnega uslužbenca lahko izhajala samo iz posamične preučitve posebnega položaja zadevnega uslužbenca, njegovih sposobnosti in storitev, ki naj bi jih bil sposoben opravljati za institucijo. V obravnavanem primeru pa naj ne bi bili upoštevani niti presoja vodje enote tožeče stranke, v skladu s katero bi odhod tožeče stranke pomenil prekinitev kontinuitete službe, niti pohvalne ocene v ocenjevalnem poročilu tožeče stranke za leto 2009, niti strokovno znanje tožeče stranke, zlasti na področju strukturnih skladov, zaradi katerega naj bi bila še posebej nepogrešljiva za dobro delovanje službe. Tožeča stranka se je na obravnavi sklicevala na priročnik, ki ga je leta 2011 pred iztekom svoje pogodbe sestavila za preiskovalce OLAF in v katerem so navedeni opozorilni znaki, potrebni za odkrivanje primerov goljufij.

- 36 Vsekakor naj bi OPSP moral preučiti možnost podaljšanja pogodbe tožeče stranke do takrat, ko je začela veljati domnevna prerazporeditev njenega delovnega mesta, ali celo možnost prerazporeditve tožeče stranke na delovno mesto preiskovalca, ki ga je bilo treba zapolniti po navedeni prerazporeditvi. Tožeča stranka se v zvezi s tem opira na sodbi Sodišča za uslužbence z dne 9. decembra 2010 v zadevi Schuerings proti ETF (F-87/08, točka 59, predmet pritožbenega postopka, ki teče pred Splošnim sodiščem Evropske unije, zadeva T-107/11 P) in v zadevi Vandeuren proti ETF (F-88/08, točka 60, predmet pritožbenega postopka, ki teče pred Splošnim sodiščem Evropske unije, zadeva T-108/11 P).
- 37 Komisija, ki sicer ne izpodbija, da je bilo ocenjevalno poročilo tožeče stranke za leto 2009 pozitivno, odgovarja, da ta okoliščina sama po sebi ni upoštevana za ugotovitev, da bi bilo treba zaradi interesa službe podaljšati pogodbo tožeče stranke. Tako stališče bi privedlo do zamenjevanja interesa službe in osebnega interesa vsakega začasnega uslužbenca, ki je prejel pozitivno ocenjevalno poročilo, tako da bi bila zadevna oseba upravičena do podaljšanja pogodbe za določen čas ali celo do dodelitve pogodbe za nedoločen čas. Še več, kot naj bi Sodišče za uslužbence razsodilo v sodbi z dne 27. novembra 2008 v zadevi Klug proti EMEA (F-35/07, točka 79), naj ne bi bil osebni interes zadevnega uslužbenca, če ga je treba upoštevati pri presoji interesa službe, nikoli odločilen za institucijo. OPSP naj bi imel široko polje pri presoji interesa službe in to presojo naj bi bilo mogoče sankcionirati samo, če bi bilo očitno dokazano, da zavrnitev podaljšanja pogodbe začasnega uslužbenca ni bila razumno povezana s tem interesom ali da je zavrnitev v resnici temeljila na nedopustnem razlogu, kar pa naj v obravnavani zadevi ne bi bilo dokazano.
- 38 Komisija še meni, da v skladu s sodno prakso dokazno breme posega v splošni interes nosi tožeča stranka, to pa zato, da bi se zagotovila domneva o zakonitosti, ki je povezana z upravnimi odločbami.
- 39 Nazadnje, kar zadeva dolžnost skrbnega ravnanja, Komisija izpodbija utemeljenost rešitve, ki jo je Sodišče za uslužbence uporabilo v zgoraj navedenih sodbah Schuerings proti ETF in Vandeuren proti ETF, ter poudarja, da sta ti sodbi predmet pritožb tožene stranke, ki tečeta pred Splošnim sodiščem Evropske unije. Komisija meni, da se ta sodna praksa, ki se nanaša na uslužbence, zaposlene na podlagi pogodb za nedoločen čas, nikakor ne more uporabljati za imetnike pogodb za določen čas, ki so se iztekle.

Presoja Sodišča za uslužbence

- 40 Najprej je treba ugotoviti, da se OPSP v odločbi o zavrnitvi pritožbe, ki je bila izdana po razglasitvi sodbe Komisija proti Petrilli, s katero je bila zavrnjena pritožba Komisije zoper sodbo Sodišča za uslužbence z dne 29. januarja 2009 v zadevi Komisija proti Petrilli (F-98/07), ni skliceval na pravilo osmih let, da bi utemeljil nepodaljšanje pogodbe tožeče stranke, ampak se je oprl na široko diskrecijsko pravico, ki jo ima na področju podaljševanja pogodb začasnih uslužbencev, sklenjenih za določen čas, in navedel, da „glede na proračunske možnosti, interes službe ter odlike in sposobnosti [tožeče stranke] [...] ne more ugoditi [njeni] prošnji za podaljšanje pogodbe“.
- 41 Okoliščina, da se je OPSP v zavrnitvi pritožbe tako oddaljil od mnenj, izraženih v preteklosti, zlasti v obvestilu generalnega direktorja OLAF z dne 8. oktobra 2010 o področju uporabe pravila osmih let, in je uporabil druge razloge, povezane s „proračunskimi možnostmi“, z interesom službe ter odlikami in sposobnostmi tožeče stranke, sama po sebi ne more povzročiti nezakonitosti odločbe o nepodaljšanju, saj je cilj postopka pritožbe prav omogočiti, da OPSP ponovno preuči izpodbijano odločbo, v tem primeru odločbo zaradi molka organa, glede na očitke, ki jih navaja pritožnik, po potrebi s spremembo razlogov, ki jih je bilo mogoče izpeljati iz konteksta, v katerega je spadala ta odločba. Kot je bilo opozorjeno v okviru preučitve predmeta predlogov za razglasitev ničnosti (točka 18 zgoraj), je torej zakonitost izpodbijane odločbe treba preučiti ob upoštevanju razlogov, ki jih vsebuje odločba o zavrnitvi pritožbe.

- 42 V teh okoliščinah ni treba preučiti očitka zoper razlog, ki ni naveden v odločbi o zavrnitvi pritožbe in se nanaša na pravilo osmih let, za katero poleg tega iz spisa ne izhaja, da je bilo na koncu dejansko uporabljeno v obravnavanem primeru. Tak očitek je torej treba šteti za neupoštevten.
- 43 Kar zadeva tožbeni razlog očitne napake pri presoji, je treba opozoriti, da v skladu z ustaljeno sodno prakso začasni uslužbenec, imetnik pogodbe za določen čas, načeloma nima nobene pravice do podaljšanja svoje pogodbe, ampak je to podaljšanje samo možnost, za katero velja pogoj, da je v skladu z interesom službe (glej v tem smislu sodbo Sodišča prve stopnje z dne 6. februarja 2003 v zadevi Pyres proti Komisiji, T-7/01, točka 64, in zgoraj navedeno sodbo Bernard proti Europolu, točka 44).
- 44 Začasni uslužbenci namreč v nasprotju z uradniki, katerih stabilnost zaposlitve je zagotovljena s Kadrovskimi predpisi, spadajo pod drugo ureditev, podlaga katere je pogodba o zaposlitvi, sklenjena z zadevno institucijo. Iz člena 47(1)(b) PZDU izhaja, da je trajanje delovnega razmerja med institucijo in začasnim uslužbencem, zaposlenim za določen čas, urejeno prav s pogoji, določenimi v pogodbi, sklenjeni med strankama.
- 45 Poleg tega je v prav tako ustaljeni sodni praksi glede na upoštevalne določbe PZDU upravi priznana široka diskrecijska pravica na področju podaljševanja pogodb (glej v tem smislu sodbo Sodišča prve stopnje z dne 17. oktobra 2002 v združenih zadevah Cocchi in Hainz proti Komisiji, T-330/00 in T-114/01, točka 82, in sodbo Sodišča za uslužbence z dne 23. novembra 2010 v zadevi Gheysens proti Svetu, F-8/10, točka 75). Tako mora biti preučitev sodišča omejena na vprašanje, ali je uprava glede na načine in sredstva, ki so jo lahko pripeljali do njene presoje, ostala v okviru nespornih meja in svoje pravice ni uporabila očitno napačno.
- 46 Komisija je na obravnavi iz zgoraj navedenih razmislekov izpeljala, da Sodišče za uslužbence ne more opraviti nikakršnega nadzora razlogov izpodbijane odločbe, ki naj bi spadala pod diskrecijsko pravico uprave.
- 47 V zvezi s tem je treba Komisiji odgovoriti, da čeprav ima uprava široko diskrecijsko pravico, Sodišče za uslužbence, ki mora odločiti o ničnostni tožbi zoper akt, sprejet v okviru izvajanja take pravice, vseeno opravi nadzor njegove zakonitosti, ki se izraža v več pogledih, ne glede na to, ali obstaja formalna obveznost obrazložitve.
- 48 Tako je lahko Sodišče za uslužbence pozvano, naj preveri, ali ni uprava svoje odločbe oprla na netočne ali nepopolne materialne dokaze (glej v tem smislu sodbo Sodišča prve stopnje z dne 26. oktobra 2004 v zadevi Brendel proti Komisiji, T-55/03, točka 60). Pri tem mora preveriti, ali je učinkovito izvedla pristojnosti, ki jih ima za ugotovitev dejstev, ki so bila podlaga za njeno odločbo, tako da je upoštevala vse upoštevalne dokaze (glej v tem smislu sodbi Sodišča z dne 15. februarja 2005 v zadevi Komisija proti Tetra Laval, C-12/03 P, točka 39, in z dne 10. julija 2008 v zadevi Bertelsmann in Sony Corporation of America proti Impala, C-413/06 P, točka 145, ter sodbo Sodišča prve stopnje z dne 27. septembra 2006 v združenih zadevah Dresdner Bank proti Komisiji, T-44/02 OP, T-54/02 OP, T-56/02 OP, T-60/02 OP in T-61/02 OP, točka 67). Sodišče za uslužbence lahko tudi preuči, ali je uprava podrobno in konkretno preučila upoštevalne elemente obravnavane zadeve, tako da je bila ta preučitev opravljena skrbno in nepristransko (v zvezi s primerjalno preučitvijo odlik uradnikov, kandidatov za napredovanje, glej sodbi Sodišča prve stopnje z dne 30. novembra 1993 v zadevi Perakis proti Parlamentu, T-78/92, točka 16, in z dne 8. maja 2001 v zadevi Caravelis proti Parlamentu, T-182/99, točka 32; glej tudi sodbo Sodišča prve stopnje z dne 13. julija 2006 v zadevi Shandong Reipu Biochemicals proti Svetu, T-413/03, točka 63).
- 49 Sodišče za uslužbence mora torej v okviru tožbenih razlogov, ki ju navaja tožeča stranka, preveriti, ali uprava ni storila očitne napake pri presoji elementov, ki jih je uporabila za sprejetje izpodbijane odločbe. V okviru široke diskrecijske pravice uprave, kot je ta v tem sporu, ugotovitev, da je uprava storila očitno napako pri presoji dejstev, ki upravičuje razglasitev ničnosti odločbe, sprejete na podlagi

te presoje, predpostavlja, da so dokazi, ki jih mora predložiti tožeča stranka, zadostni, da se presoja uprave ne zdi verjetna (glej v tem smislu sodbi Sodišča prve stopnje z dne 12. decembra 1996 v zadevi AIUFFASS in AKT proti Komisiji, T-380/94, točka 59, in z dne 12. februarja 2008 v zadevi BUPA in drugi proti Komisiji, T-289/03, točka 221).

- 50 Treba je še dodati, da v skladu z ustaljeno sodno prakso dolžnost skrbnega ravnanja in načelo dobrega upravljanja pomenita zlasti, da pristojni organ, kadar odloča o položaju uradnika ali uslužbenca, tudi v okviru izvajanja široke diskrecijske pravice, upošteva vse elemente, ki bi lahko vplivali na njegovo odločitev; pri tem mora upoštevati ne samo interes službe, ampak tudi interes zadevnega uradnika ali uslužbenca (v zvezi z organizacijo službe glej sodbi Sodišča z dne 28. maja 1980 v združenih zadevah Kuhner proti Komisiji, 33/79 in 75/79, točka 22, in z dne 29. oktobra 1981 v zadevi Arning proti Komisiji, 125/80, točka 19). Ob upoštevanju prav obsega diskrecijske pravice, ki jo imajo institucije pri oceni interesa službe, mora biti nadzor sodišča Unije omejen na vprašanje, ali je pristojni organ ostal v okviru razumnih meja in svoje diskrecijske pravice ni uporabil napačno (glej na primer sodbi Sodišča prve stopnje z dne 6. julija 1999 v združenih zadevah Séché proti Komisiji, T-112/96 in T-115/96, točke od 147 do 149, in z dne 2. marca 2004 v zadevi Di Marzio proti Komisiji, T-14/03, točki 99 in 100).
- 51 Glede na navedene preudarke je treba zdaj preučiti trditve, ki jih tožeča stranka navaja v podporo tožbenima razlogoma očitne napake pri presoji ter kršitve načela dobrega upravljanja in dolžnosti skrbnega ravnanja.
- 52 Iz odločbe o zavrnitvi pritožbe izhaja, da OPSP „glede na proračunske možnosti, interes službe ter odlike in sposobnosti [tožeče stranke]“ ni mogel ugoditi prošnji tožeče stranke za podaljšanje njene pogodbe. V tej odločbi je pojasnjeno, da bo delovno mesto, na katerem je zaposlena tožeča stranka, „prerazporejeno na področje preiskav“, da je ta prerazporeditev del niza ukrepov reorganizacije OLAF, sprejetih na podlagi priporočil zlasti Računskega sodišča in nadzornega odbora OLAF za „spremembo osredotočenosti“ dejavnosti OLAF na „preiskovalno dejavnost“, njegovo „osrednjo nalogo“, ter da bo „v tem okviru [...] proračunsko sistematizirano delovno mesto, na katerem je zaposlena pritožnica, prerazporejeno na preiskovalne naloge, takoj ko bo na podlagi strateških usmeritev OLAF opredeljen iskani profil za nov opis delovnega mesta“.
- 53 Na prvem mestu, jasno je, da „proračunske možnosti“, ki so navedene v odločbi o zavrnitvi pritožbe, niso mogle brez drugega pojasnila ovirati dodelitve nove pogodbe tožeči stranki, ker iz same navedene odločbe izhaja, da bo delovno mesto tožeče stranke „prerazporejeno“ na postavko, ki se nanaša na preiskovalne naloge. Kot izhaja iz pojasnil Komisije na obravnavi, je bilo delovno mesto, na katerem je bila zaposlena tožeča stranka, dejansko spremenjeno v delovno mesto „policy officer“, ki je zadolžen prav za preprečevanje goljufij in na katerem je trenutno zaposlen začasni uslužbenec v smislu člena 2(a) PZDU, kar natančno ustreza naravi proračunsko sistematiziranega delovnega mesta, na katerem je bila zaposlena tožeča stranka.
- 54 Res je, da je tožeča stranka v svoji prošnji z dne 12. aprila 2010 dobesedno zaprosila samo za „podaljšanje pogodbe“. Vendar bi moral OPSP na podlagi dolžnosti skrbnega ravnanja celovito obravnavati to prošnjo, s katero je tožeča stranka v bistvu želela doseči nadaljevanje svojega delovnega razmerja v OLAF, tako da bi preučil, zlasti, ali ne obstaja drugo delovno mesto začasnega uslužbenca v smislu člena 2(a) PZDU, na katerem bi bilo mogoče pogodbo tožeče stranke upravičeno podaljšati v interesu službe (zgoraj navedeni sodbi Schuerings proti ETF, točki 58 in 60, ter Vandeuren proti ETF, točki 59 in 60). Komisija je na obravnavi, ne da bi zanikala obstoj takih delovnih mest, navedla, da OPSP tega ni preučil, ker je menil, da mu ni treba.
- 55 Na drugem mestu, Komisija Sodišču za uslužbence ni uspela pojasniti, koliko je OPSP dejansko upošteval „odlike in sposobnosti“ tožeče stranke, navedene v odločbi o zavrnitvi pritožbe, za utemeljitev zavrnitve prošnje za podaljšanje pogodbe, in sicer glede na pohvalne ocene, ki so jih izrazile neposredno nadrejene osebe tožeče stranke, zlasti v njenih zadnjih ocenjevalnih poročilih, ter

na katere se je tožeča stranka sklicevala v svojih pisanjih in na obravnavi. Komisija poleg tega ni izpodbijala odlik in sposobnosti tožeče stranke. Nasprotno, na obravnavi je trdila, da čeprav je res, da odlike in sposobnosti tožeče stranke kot take niso mogle utemeljiti prenehanja delovnega razmerja, pa kljub temu niso mogle upravičiti podaljšanja pogodbe ali dodelitve nove pogodbe tožeči stranki. Sodišče za uslužbenca take splošne trditve, ki ji niti na obravnavi nista bila dodana nikakršno pojasnilo ali opomba, vsaj glede strokovne usposobljenosti tožeče stranke v zvezi s preiskovalno dejavnostjo, ki velja za prednostno nalogo OLAF, ne more upoštevati kot dovolj resen razlog za utemeljitev odločbe o nepodalžanju pogodbe z vidika odlik in sposobnosti tožeče stranke. V teh okoliščinah je treba sklicevanje na odlike in sposobnosti tožeče stranke v odločbi o zavrnitvi pritožbe šteti za formulo brez pravega pomena za presojo utemeljenosti izpodbijane odločbe.

- 56 Na tretjem in zadnjem mestu, Komisija se je sklicevala na interes službe. V odločbi o zavrnitvi pritožbe je v zvezi s tem navedena prerazporeditev delovnih mest na preiskovalno dejavnost, ki naj bi bila osrednja naloga OLAF.
- 57 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da ima tožeča stranka glede na ocenjevalna poročila in strokovno usposobljenost dolgotrajne izkušnje na področju boja proti goljufijam ter da so njeni neposredno nadrejeni ustrezno ocenili njene odlike pri opravljanju nalog „legal officer“, ki jih je nazadnje opravljala v OLAF, prav zaradi njene strokovne sposobnosti in znanja. Komisija brez drugega pojasnila v zvezi s to ugotovitvijo trdi, da tožeča stranka ni bila usposobljena za zaposlitev na novo delovno mesto „policy officer“, na katero je bilo prerazporejeno njeno staro delovno mesto, čeprav opis tega novega delovnega mesta ni bistveno drugačen od opisa starega delovnega mesta.
- 58 Res je, da iz spisa nikakor ne izhaja, da bi bilo treba zaradi interesa službe na to novo delovno mesto „policy officer“ imenovati prav tožečo stranko, niti da je bila zavrnitev ohranitve delovnega razmerja med tožečo stranko in OLAF kot taka v nasprotju z interesom službe, saj je lahko uprava primorana, da v interesu službe in v okviru svoje kadrovske politike preneha sodelovati z uslužbenci, čeprav zaslužnimi, v primeru preusmeritve svojih dejavnosti.
- 59 Vendar pa iz spisa in pojasnil, ki jih je Komisija predložila na obravnavi, izhaja, da je uprava v okviru svoje politike podaljševanja pogodb svojim uslužbencem predvsem poskušala doseči „osvežitev“ znanja svojega osebja, kar ji je omogočalo, da se je izognila vsakemu podalžanju pogodbe ali nadaljevanju delovnega razmerja, ki bi sčasoma privedlo do sklenitve pogodb za nedoločen čas. Taka želja je v obravnavanem primeru nasprotovala temu, da bi uprava konkretno poskušala poiskati možnost za ohranitev delovnega razmerja s tožečo stranko na drugem delovnem mestu začasnega uslužbenca v OLAF.
- 60 Čeprav Sodišče za uslužbenca ni pristojno, da nadzira izbiro kadrovske politike, ki jo namerava izvajati institucija za opravljanje nalog, ki so ji dodeljene, lahko upravičeno, kadar mora tako kot v obravnavanem primeru odločiti o predlogu za razglasitev ničnosti zavrnitve podaljšanja pogodbe začasnega uslužbenca, preveri, ali razlogi, ki jih je navedla uprava, niso v nasprotju z osnovnimi merili in pogoji, ki jih je v Kadrovskih predpisih določil zakonodajalec in katerih namen je zlasti zagotoviti pogodbenemu osebju možnost, da so sčasoma, kjer je to ustrezno, upravičeni do določene kontinuitete zaposlitve. Tako je treba razumeti člen 8, prvi odstavek, PZDU, ki določa, da je pogodbo začasnega uslužbenca v smislu člena 2(a) PZDU mogoče samo enkrat podaljšati za določen čas, vsako naslednje podaljšanje pa je za nedoločen čas, kar je mogoče razlagati kot preventivne ukrepe, namenjene boju proti negotovosti zaposlitve (glej v tem smislu sodbo Sodišča z dne 8. marca 2012 v zadevi Huet, C-251/11, točka 37). Ta razlaga je okrepljena z dolžnostjo skrbnega ravnanja, iz katere med drugim izhaja, da mora pristojni organ preveriti, ali ne obstaja delovno mesto, na katero bi bilo mogoče začasnega uslužbenca koristno zaposliti ali premestiti v interesu službe in ob upoštevanju prednostnih zahtev zadeve.

- 61 Iz vsega navedenega izhaja, da je OPSP v okviru svoje široke diskrecijske pravice v zvezi s prošnjo za podaljšanje pogodbe tožeče stranke, ki je bila zaposlena kot začasni uslužbenec, kršil dolžnost skrbnega ravnanja in člen 8 PZDU, ko se je abstraktno skliceval na „proračunske možnosti“ ter „odlike in sposobnosti tožeče stranke“, ne da bi v okviru posamične preučitve posebnega položaja tožeče stranke in storitev, ki bi jih ta lahko opravljala za institucijo, preveril, ali interesa službe, za katerega si je prizadeval, ni mogoče uskladiti z dodelitvijo novih nalog in funkcij tožeči stranki in torej z možnostjo podaljšanja njene pogodbe ali dodelitvijo nove pogodbe začasnega uslužbenca. OPSP je s takim ravnanjem na splošno in neosebno omejil možnosti, ki jih ponuja člen 8, prvi odstavek, PZDU za podaljšanje pogodb začasnega uslužbenca v smislu člena 2(a) PZDU, da bi se zadevnemu pogodbenemu osebju zagotovila določena kontinuiteta zaposlitve.
- 62 Iz tega razloga je zato treba razglasiti ničnost izpodbijane odločbe. Poleg tega glede na dejstvo, da Komisija ni upoštevala vseh upoštevanih elementov zadevnega položaja, ni mogoče odločiti o vprašanju, ali je storila očitno napako pri presoji teh elementov.

Predloga za vrnitev tožeče stranke na delovno mesto in za naložitev Komisiji, naj povrne utrpelo premoženjsko škodo

- 63 Tožeča stranka kot posledico razglasitve ničnosti odločbe OPSP o nepodaljšanju njene pogodbe začasnega uslužbenca predlaga vrnitev na delovno mesto, na katerem je bila zaposlena v OLAF, ali, če njenemu predlogu za vrnitev na delovno mesto ne bi bilo ugodeno, izplačilo razlike med prejemki, ki jih je prejela predhodno kot začasni uslužbenec OLAF, in prejemki, ki jih prejema zdaj, in sicer za obdobje štirih let ali celo več, če bi bila njena pogodba podaljšana še tretjič, za nedoločen čas.
- 64 Kar zadeva predlog tožeče stranke za vrnitev na delovno mesto v OLAF, je treba opozoriti, da je posledica razglasitve ničnosti akta s strani sodišča ta, da se ta akt odstrani iz pravnega reda z učinkom za nazaj in da, če je bil akt, ki je bil razglašen za ničen, že izvršen, izničenje njegovih učinkov pomeni, da se ponovno vzpostavi pravni položaj, v katerem je bila tožeča stranka pred sprejetjem tega akta (sodbi Sodišča za uslužbenca z dne 26. oktobra 2006 v zadevi Landgren proti ETF, F-1/05, točka 92, in z dne 26. maja 2011 v zadevi Kalmár proti Europolu, F-83/09, točka 88, predmet pritožbenega postopka, ki teče pred Splošnim sodiščem Evropske unije, zadeva T-455/11 P). Poleg tega mora v skladu s členom 266 PDEU institucija, katere akt je bil razglašen za ničen, „sprejeti ukrepe, potrebne za izvršitev sodbe“, ki je naslovljena nanjo.
- 65 V zvezi s tem je treba še poudariti, da je bila izpodbijana odločba razglašena za nično, ker OPSP zlasti glede na dolžnost skrbnega ravnanja, ki velja zanj, ni celovito in podrobno preučil dejstev glede na interes službe ter odlike in sposobnosti tožeče stranke.
- 66 V teh okoliščinah nikakor ni mogoče izključiti, da OPSP meni, da bi po celoviti in podrobni preučitvi spisa, ob upoštevanju obrazložitve te sodbe, lahko znova sprejel odločbo o nepodaljšanju pogodbe tožeče stranke kot začasnega uslužbenca.
- 67 Zato Sodišče za uslužbenca Komisiji ne more naložiti plačila plače tožeče stranke od datuma, ko je OPSP neupravičeno odločil, da ne podaljša pogodbe tožeče stranke. Iz tega sledi, da predlogom tožeče stranke v tem smislu ni mogoče ugoditi.

Predlog, naj se Komisiji naloži povrnitev utrpele nepremoženjske škode

- 68 Tožeča stranka v bistvu predlaga povračilo nepremoženjske škode, ki naj bi jo utrpela zaradi nezakonnosti, očitanih OPSP v okviru njenih predlogov za razglasitev ničnosti, in zaradi neskrbnega ravnanja ali celo malomarnosti OPSP pri obravnavi njenega spisa. Svojo nepremoženjsko škodočasno ocenjuje na 5 000 EUR.

- 69 Vendar je treba ugotoviti, da tožba ne vsebuje nobenega dokaza v zvezi z vprašanjem, ali zatrjevane nepremoženjske škode ne bi bilo mogoče v celoti popraviti z razglasitvijo ničnosti izpodbijane odločbe, iz katere izvira.
- 70 Zato je treba predlog za povračilo nepremoženjske škode zavrni.

Stroški

- 71 V skladu s členom 87(1) Poslovnika se ob upoštevanju drugih določb poglavja 8 naslova II navedenega poslovnika neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Sodišče za uslužbence lahko na podlagi odstavka 2 istega člena, če to zahteva pravičnost, odloči, da se neuspeli stranki naloži le delno plačilo stroškov ali da se ji ne naloži plačila stroškov.
- 72 Iz razlogov, predstavljenih v tej sodbi, izhaja, da je tožeča stranka uspela s svojimi glavnimi predlogi, to je z razglasitvijo ničnosti izpodbijane odločbe. Poleg tega je v svojih predlogih izrecno predlagala, naj se Komisiji naloži plačilo stroškov. Ker okoliščine obravnavanega primera ne upravičujejo uporabe določb člena 87(2) Poslovnika, je torej treba Komisiji naložiti, naj poleg svojih stroškov nosi stroške, ki jih je priglasila tožeča stranka.

Iz teh razlogov je

SODIŠČE ZA USLUŽBENCE (tretji senat)

razsodilo:

- 1. Odločba vršilca dolžnosti generalnega direktorja Evropskega urada za boj proti goljufijam (OLAF) z dne 12. avgusta 2010, s katero je bila zavrnjena prošnja L. Macchie za podaljšanje pogodbe začasnega uslužbenca, se razglasi za nično.**
- 2. V preostalem se tožba zavrne.**
- 3. Komisija nosi svoje stroške in stroške L. Macchie.**

Van Raepenbusch

Boruta

Perillo

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourggu, 13. junija 2012.

Sodna tajnica
W. Hakenberg

Predsednik
S. Van Raepenbusch